

НАШЕТО БУДУЩЕ

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лева.
предплатени на
два пѣти.

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТИКЪ за ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА и ИНФОРМАЦИЯ.

Всички рѣкопи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПЕТРОВСКИЕВЪ - ШУМЕНЪ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ:
се плаща по 1 левъ
на кв. см.

БРОЙ 1 левъ.

НАШАТА НАДЕЖДА.

Нѣкой каза, че не остана „земно и небесно“ нещастие, причинена отъ хората и природнитѣ стихии скръбъ, — които българитѣ да не изпитаха. Войни, отъ които, следъ слава и унесъ, излѣзохме презъ страшни катастрофи съ голи рѣже, победени и озлочествени, — землетресение въ 1913 год. въ Търново и Г. Орѣховица, следъ войнитѣ революционни дни, пожари, наводнения, гладъ, ужасното великенско землетресение, което извади изъ строя най-богатата частъ отъ Южна България, — това и по край него, още много и много се струпа на българската глава. Сметнахме, че поне Изт. България остана незасѣганата. Но ето, преди 4 дни надъ Разградъ и околността се разразява страшна градушка съ проливенъ дъждъ. Р. Бѣли — Ломъ отвлече 9 души и залѣла грамадни пространства земя. Посевитѣ били счукани до неознаване — сѣкашъ, казватъ, ваякъ е миналъ презъ нивитѣ. И тукъ физически болки, и тукъ скръбъ!

Да, нѣматъ край нашитѣ нещастия!

Въ четвъртъкъ празнувахме „Св. Кирилъ и Методий“. Празникътъ, вмѣсто да бѣде така радостно-тържественъ, както се проектираше преди месеци, мина съ полурадостъ. Възрастнитѣ сѣдигрижени. Душитѣ имъ не се разтварятъ за веселие. Тѣ и въ такива дни чакатъ отъ нейде новъ ударъ

върху народната снага. Радваха се самодецата. . . само децата. . . Добре че имаме лоне нашитѣ деца, тия мили, безгрижни птички, които единички веселятъ наскърбената българска земя!

А децата слушаха и знаятъ заветитѣ на Св. Кирила и Методия. Ние вѣрваме, че отечеството ни следъ като мине и презъ новия дълъгъ нанизъ отъ нещастия на последнитѣ години, че за това отечество ще просвѣтнатъ щастливи години. Залогътъ е въ дѣлото на Св. Кирила и Методия и въ нашитѣ деца, синоветѣ и дѣцаритѣ на бѣдеща България. Дѣлото на Св. братя казва, че въ мира сега е траенъ само духовния строежъ. Отъ материалната сила на древна България днесъ имаме само жалки спомени. Кое то се гради съ тухла, камъкъ и пари, то се руши. Но което се гради съ духъ, съ разумъ и обичъ къмъ човѣка или народа, то остава. Него рушението на вѣковетѣ не досѣга. Такъвъ е завета на Св. Братя. Грижи се, работи, жртгвай се за вѣрата и просвѣтата на своя народъ и този народъ не ще загине, нещастията ще му придадатъ нови сили, той ще стане най-жилавия, най-даровития народъ, народъ, който ще даде, и е далъ, ще привнесе много въ духовната съкровищница на човѣчеството.

Не ще загинемъ. Освенъ великолепнитѣ сгради въ Плов-

дивъ и Чирпанъ, що землетръса събаряше като картонени детски играчки, ние имаме други сгради — граденото отъ Св. Кирила и Методия и тѣхнитѣ приемници дѣло, които вѣковетѣ не събориха, а засилиха.

Нашитѣ деца, кърмени съ кирило-методиевскитѣ завети, сж гаранцията за свѣтлото бѣдеще на много страдалото отечество. **Обичайте децата! Учете ги на обичъ къмъ вѣра и родъ и не падайте духомъ! . .**

„ДА ОЧИСТИМЪ СЪВЕСТИТЪ СИ“!

Чета позива на Всебългарския съюзъ „Отецъ Паисий“. Чель съмъ много позиви за много нѣща. Отъ цѣлото съдържание на позива като съ камъкъ по главата ме удариха думитѣ: **„ДА ОЧИСТИМЪ СЪВЕСТИТЪ СИ“**. Великолепни думи, великолепна ще да е и формата на живота, дошла следъ очистиане съвестта. Казватъ ученитѣ хора, много преди и следъ Христа, че съвестта, е регулаторътъ на човѣшкитѣ съотношения. За да бѣде по нагледно, ще посоча на думитѣ на нѣколко авторитетни писатели — мечтатели за доброто за и у човѣка. Напр. Сократъ е казалъ: „Познай себе си“. Това значи вижъ човѣка въ себе си. Вижъ какво си. Забър или разумно нѣщо си. Жанъ Ж. Русо казва: „Потърси себе си“. Сжщото тѣлкуване. Берсие казва: „Човѣкъ безъ съвестъ прилича на много красиво цвѣте, но безъ приятна мирисъ. Такъвъ човѣкъ прилича на содомска ябълка, която, като я гледашъ отъ вѣнъ, се вижда ху-

Отдавна се знае, че безъ Бога нѣма моралъ. Ние раздрусаме народната душа: събрахме и изпотрошихме въ нея всичко свето, оставихме я на произвола на стихийнитѣ, безъ да се съитимъ, че е необходима възстановителна работа. Както тракийскитѣ градове и села до 14 и 18 априлъ т. г. бѣха цвѣтущи, така цвѣтуша въ морално и духовно отношение бѣше народната ни душа до преди 30—40 години.

Малка култура, но топло и любвеобилно сърдце; малко естествено-научни познания, но пълно единодушие и сплотеностъ; политическо робство, но духовна свобода, а не робуване на низки страсти — ето съ нѣколко думи картината на тогавашното духовно състояние.

Какво е днесъ? „Просвѣтителната“ политика презъ последнитѣ години у насъ доведе народа ни до страшно разединение, до озлобени борби, до упадѣкъ на доблестта, честността и нравствеността. Нашитѣ тѣри хора до скоро и не помисляха, че социалниятъ въпросъ е преди всичко нравственъ въпросъ. Зли и престѣпни хора винаги ще бѣдатъ социално зле. Народъ отъ престѣпници, или по-право, народъ съ много престѣпници винаги ще бедствува. Народъ отъ егоисти е стѣнатъ съ своя напредѣкъ: народъ отъ измамници се самоизмъква, а народъ отъ зли и коравосърдечни хора се самоизяжда.

Прот. Нв. Гошевъ.

бава, червена, сочна, но като я хапнешъ задушвате съ праха, който излиза отъ вътрешността й“. Викторъ Хюго казва: „Страшно и величествено нѣщо е морето, по страшно и величествено отъ него е небото, а отъ тѣхъ по страшно, по величествено и необятно е човѣшката съвестъ“.

Наистина човѣкъ съ чиста съвестъ е великолепенъ. Той не насилва, не краде, не убива, не иска чуждото, отнася се къмъ всѣкого като съ свой братъ и сестра. Представете си всичкитѣ хора да сж съ

чиста съвестъ. Какъвъ ще бѣде тогава живота? Всичко това е очевидно и ясно. Тогава нека чуемъ този повикъ въ позива на Всебългарския съюзъ „Отецъ Паисий“. Да потърсимъ човѣка въ себе си, да направимъ планина отъ себе си и хората, а не да живѣемъ като сираци гжсеници. Значи, за всѣко хубаво постижение човѣкъ и цѣлото човѣчество трѣбва да иматъ **чиста съвестъ**.

18. V. 1928 г.

Букеръ.

Николай Райновъ

Монахътъ.

Седи Довета срещу трона на царя Бориса нѣмъ и навъсенъ. На чело му е легналъ тъменъ облакъ, на устнитѣ му трепери недомѣлвено проклетие.

Угриженъ ми се виждашъ днесъ, Довета — тихо произнесе царьтъ.

Доветъ повдигна глава. Той не искаше да бѣде грубъ въ думитѣ си, но буйнитѣ мисли не му даваха мира.

— Мѣка ме води, царю, — промълви той глухо и добави: — благодатна усмивка на Божето лице още не се вижда.

— Защо, Довета? Мигаръ сгрѣшихме предъ Него? Отъ пазвитѣ на дявола ние откъснахме цѣлъ народъ. Малко ли е това?

— . . . И ти имашъ Божата благодатъ, царю честити, ала не всичко е свършено. Моята пречистена душа трѣпне предъ това, що виждатъ очитѣ ми. Мнозина, на чиито чела още не засѣхнало светото миро, мнозина, върху чиито глави твоята дѣсница направи кръстното знамение, живѣятъ още съ нечиститѣ божества. Тайно, когато всичко спи, тѣ излизатъ задъ хълмоветѣ на

Преслава и играятъ мръснитѣ си дяволски хора. И това е всѣка нощъ, царю.

Борисъ разбираше мжката на своя преданъ и боголюбивъ бояринъ. Той знаеше колко нездраве е легнала въ душитѣ на мнозина българи новата вѣра, и това го приизпѣлваше съ грижи и гнѣвъ, но вѣрваше, че малко по малко той ще надвие упоритостта имъ, ако не съ слово — съ сила.

Привечеръ, когато Борисъ и Довета се връщаха отъ разходката си, тѣ видѣха странно зрелище:

Всрѣдъ тържището, върху купчина отъ камени, чернобрадъ монахъ високо разказваше нѣщо, а предъ него се трупяха минувачи да го слушатъ. За да не смутятъ насѣбралитѣ се, тѣ слѣзоха отъ конетѣ си и се скриха въ малка уличка, откъдето можеха да виждатъ и слушатъ монаха.

Съ погледъ, въ който искрѣше сила и нетленна вѣра, монахътъ говорѣше за Оня, който гледа отъ висинитѣ, който наказва и прощава. . .

— Бждете чисти като небото, и въ вацитѣ души ще изгрѣятъ слънца, — говорѣше монахътъ, и блага усмивка трептѣше на устнитѣ му. — Благо-

дательта, що Богъ низпосла вамъ, е хиляди пѣти по-сладка отъ горчивинитѣ, що ви носи Сатанайлъ. Очистете сърцата си отъ прегрѣшенията, що рандагъ вашитѣ помисли, и склонете глави предъ Бога Отца.

И започна монахътъ да разказва за живота и чудесата на Христовитѣ ученици, за себепричиеното на ония християни, които жертвуваха живота си въ името на Всемогъщия.

Съ затаенъ дѣхъ се слушаха чуднитѣ проповѣди. Всички около него бѣха пренесени далечъ въ времената, когато Богъ бѣ изпратилъ на земята небесния синъ въ име на всеопрощението. Какви хубави слова говорѣше монахътъ, какъ чудно галѣше душитѣ и сърцата.

Но тъкмо когато монахътъ говорѣше за спасението на петтѣ мченици, тѣлпата се раздвижи и се чу глъчъ.

Старъ бѣловласъ византиецъ излѣзе напредъ съ плувало въ гнѣвъ лице и извика:

Защо го слушате? Не видите ли, че ви лъже? Богъ разбира само тия, които проповѣдватъ на византийски. Оставете го, той е разгнѣвилъ Бога, и не се чудете, ако още утре жупелъ покрие домоветѣ ви!

— Ала ние не разбирахме досега Божето слово, отче Ахиласъ, — се обади старецъ отъ тѣлпата.

— Мълчи! гнѣвно го пресѣче Ахиласъ. — Ако ти не разбирашъ, други ще разбератъ.

— Видѣ ли, Довета? — се обърна просиялъ царьтъ къмъ своя бояринъ. Народътъ иска на свой езикъ да слуша Божието слово.

Увлѣченъ къмъ словото на монаха, Довета гледаше къмъ него съ неземно благоговѣние. И той, като другитѣ, за пръвъ пътъ слушаше така хубаво да се разказва Божието слово на родния му езикъ.

— Азъ вече имамъ тоя, който ми трѣбваше, — каза царьтъ съ радостъ.

За мигъ монахътъ замлъкна.

— Да изпждимъ лъжеца! — извика Ахиласъ и се впусна къмъ монаха разяренъ, но монахътъ повелително вдигна ржка и, като прониза полудѣлия византиецъ съ своитѣ остри, пълни съ сияние очи, повиши гласъ и продължи речта си.

Ахиласъ се смути отъ тоя силенъ, обезоружаващъ погледъ. Но въ помощъ на Ахиласа се явиха трима още, които се впуснаха и хванаха монаха за дрехата,

Тогава, кипналъ отъ гнѣвъ, Довета се впусна и разгони похитителитѣ.

Когато събралитѣ се видѣха, че къмъ тѣхъ се приближава царьтъ, — занѣмѣха.

— Какъ ти е името, страннико? — попита Борисъ.

— Климентъ, отвърна монахътъ.

— Съ своитѣ хубави сказания ти спечели единъ приятелъ повече. Искашъ ли да ми бѣдешъ гостъ тая вечеръ?

— Благодаря, царю — произнесе Климентъ и леко наклонна глава.

И трѣгна царьтъ съ Климента и Довета къмъ двореца.

А събралитѣ се, които се вече разотиваха, питаха се, кой е научилъ тоя чуденъ монахъ да говори тъй сладко за Бога. И за първи пътъ тѣ едва вкусиха ония сладости отъ своята вѣра, каквито не можеше да имъ даде тъмния, неразбранъ езикъ на Ахиласа.

— Отде се намѣри тоя монахъ? — се питаха едни, като спомниха неговитѣ пронизващи очи.

— Какъ хубаво, какъ сладко говори! . . . добавяха други, въ чиито уши още звучеше стройниятъ заробващъ гласъ на странника монахъ,

Утро.

Утро лазурно и чисто
събуди зелената гръд,
слънцето свѣтло лжичко,
спрѣ се надъ бѣлия пжтъ.

Звѣнна надъ мойтѣ прозори
ведриятъ пролѣтѣнъденъ.
Съненъ клепахи отвориохъ
съ детска боязнь и свѣнь

Душата ми радостъ опива,
гали ме утринъ зефиръ.
Искамъ катъ птица да литна
надъ земната свѣтна ширъ.

Петъръ Матеевъ — Ямболъ

СКИЦИ ОТЪ РОДИНАТА.

Еделвайсъ и Алпийска роза.

Всѣки туристъ, любителъ на българската природа, познава горнитѣ цвѣта. Нѣма пжтникъ, на когото първитѣ ботанически познания за алпийската растителностъ да не начеватъ отъ тия царствени цвѣтове. Пжтукватъ ли къмъ Мара-Гидикъ, Елъ-тепе, вие ще се взирате да зърнете срамежливитѣ вѣнчета, гордо застанали всрѣдъ осамотени камъни. Пжтукватъ ли изъ Горна Австрия, Бавария или Швейцария, по шапките въ спретнатитѣ пасажери и пасажерки, по нашивките на ж. п. чиновници и офицеритѣ, ще забележите или самитѣ цвѣта или тѣхнитѣ метални или сѣрмени образи. Кое ни кара да се красимъ съ тѣхъ и да ги вземаме като емблема на туризъма? Кое ли нѣщо ни заставя тѣй много да ги обичаме и тѣй лесно да ги разпознаваме между толкова много планински зеленини? Човѣкътъ — царѣтъ на природата, най-славолюбивото измежду всичкитѣ същества, като нѣма способността и възможността да се сравнява съ небеснитѣ или морскитѣ широти и бездни, съ свѣтлитѣ звезди или съ ревящитѣ съ яростъ огнедишени планини, обърналъ се е къмъ по слабитѣ отъ себе си твари. Той слабо се приравнилъ съ лѣвѣтъ по гордостъ и сила, по кръвожадие съ пантерата или тигъра, по хладнокръвие съ змията. Надминалъ по хитростъ и лукавство лисицата, а по ехидство — ехидната. Свои физически и душевни качества той символизира въ нѣкои растения: напр., храбростта, славата, постоянството, чистосърдечие, надеждата, скромността, раздѣлата и др.

Сжщо така и тия две растения символизирагъ: благородството и чистосърдечната идеална любовъ. Еделвайсътъ и алпийската роза сж чеда на свободата и чистия въздухъ. Тѣ изглеждатъ свѣта отъ най-високитѣ върхове. Тамъ тѣ пжятъ химна на вѣчната любовъ. А вис, които обичате да се кичите съ тѣхъ, по-всѣкавъроятностъ не знаете легендата за тѣхъ. Слушайте, азъ ще ви я разкажа. Преди много време, въ малко селце, сгушило се въ планинска пазва подъ високи върхове, живѣлъ старецъ, старуша, и любимъ тѣхенъ синъ. И тримата, твърде добродушни, си живѣли щастливо, доволни отъ себе си, и не желаели нищо повече, освенъ за дълги времена да могатъ да сгледжватъ отъ височинитѣ на тѣхната мила планина, шумния животъ на жителитѣ — хе далечъ отъ селото имъ, — въ долината.

Обаче скръбъта, преобразена въ видъ на малкия Купидонъ, полпзлява по пжтеката и почуква до тѣхната врата. Синътъ на бедния ловецъ се влюбилъ въ сждийската щерка, която живѣла въ съседния градъ. Когато бащата на младата девойка се научилъ за това, така силно се разгнѣвилъ, че се заклелъ да се избави

отъ тоя щестлавенъ селянинъ, който се осмелилъ да хвърли око на неговата хубава дъщеря. Решилъ да погуби младежа. Когато единъ денъ младиятъ момъкъ дошълъ въ дома му, сждията му заповѣдалъ да си вземе лжка и стрелитѣ да отиде и причака върху една скала, която той му посочи, дивата коза, която обита вала тамъ. Чакъ до скалата не могло да се отиде. Тайно било наредено, въоржжени хора да го следятъ. Въ случай, че младиятъ се върне здравъ и чистовъ — да го убиятъ. Бедниятъ момъкъ, той не подозиралъ опасността, която го очаквала. Но той чувствувалъ дълбоко въ сърдцето си, че за последенъ пжтъ ще възлезе на тия мили планини и затова не искалъ да тръгне безъ да се види, поне скришомъ, съ годеницата си; — да възобновятъ заклананията на тая най-непорочна на земята любовъ. Той заминава. Той се възкачва. Излиза надъ скалитѣ, та и птицитѣ дори се изоплашили отъ неговата смѣлостъ.

И най-стариятъ отъ планинскитѣ орли минава покрай него, за да го предизвести, че ако той отиде да завладѣе тѣхнитѣ покои, ще го сполети зло. Но той не се поколебава и не се плаши отъ опасностъ. Той все се възкачва, . . . но . . . ужасъ! . . . кракътъ му се подхлъзва и той пада окървавенъ предъ нозетъ на младия спжтникъ, който съ свѣрховѣшко усилие го повдига, взема го на ржцетѣ си съ такава сила, каквато само любовта може да даде. Той го вика, прегръща, стиска го до сърдцето си и търси всички средства, за да спрекръвѣта, ксѣто тече отъ една широка рана на главата. Ненадейно ранениятъ отваря очи и вижда че младия човѣкъ, който го следѣше, не бѣ никой другъ, а неговата многообична годеница. Той и се усмихва, чувствуваше се щастливъ благославяя и следъ това неговитѣ очи се затварятъ навѣки . . . Бедната девойка тогава го слага на земята и колѣнчи да се моли Богу, да ѝ дойде на помощъ. Молитвата тогава била чула, защото два ангела, слѣзли отъ небето, за да събератъ сълзитѣ на младото момиче, които да послужатъ съ толкова други, събрани по преди по земята, за съзидане трона на ангела на любовта, а така сжщо да отнесатъ него и нея въ небесата, гдето любовта никого не раздѣля и вѣчно царува. На сжщото мѣсто, гдето умрѣли двамата сгодени, ангелитѣ получили заповѣдъ да посадятъ две цвѣта, до тогазъ още непознати на земята. За това, тѣ взели невинното сърдце на младата девойка и отъ него създали еделвайса, а отъ кръвѣта на младия ловецъ — алпийската роза. Отъ тогава ботаницитѣ иматъ да поставятъ двѣ цвѣта повече въ хербариитѣ си, небето — две сърдца, които останали вѣрни дори и при най-голѣмитѣ изпитания, а туриститѣ — два накита повече върху шапките си.

Хроностъ.

Въ Америка.

Нашитѣ български протестанти винаги съ възтрогъ и благоговѣние говорятъ за тѣхнитѣ църкви въ Америка. Тѣ немогатъ да намѣрятъ думи за да окарикатурятъ богослужението въ нашитѣ православни църкви. Първата имъ работа е да наречатъ това богослужение езическо. А въ сжщностъ въ нашето църковно богослужение има твърде много смирение, благоговѣние, молитва и мистицизмъ. Ето

какъ съобщава свойтѣ впечатления отъ протестантскитѣ църкви въ Америка нашиятъ виденъ поетъ и учителъ г. **Василь Узуновъ** въ своята книга **Въ Америка** (впечатления), която е интересна въ всѣко отношение и трѣбва да се прочете отъ всички.

„Онова, което е неотемлемъ елементъ на всѣки добъръ ораторъ въ американскитѣ църкви, то е всѣкога да внася весело настроение въ паството чрезъ духовити изрази и шегѣ. Сега тоя елементъ се проявяваше тукъ въ голѣма мѣрка. (Г-нъ Узуновъ присъствува на богослужение въ една отъ най-голѣмитѣ и богати църкви на Чикаго). Периодически дамитѣ избухваха въ необузданъ смѣхъ: оратора спираше, за да даде свобода и време на своя успѣхъ — да развеселява. Би извлякълъ нѣкой впечатление, че професора смѣташе това за своя най-главна цель въ речѣта си.

Чудилъ съмъ се и не съмъ разбиралъ, пжкъ и сега не мога да разбера, какъ може благоговѣнието въ една църква да даде свобода и време на своя успѣхъ — да развеселява. Би извлякълъ нѣкой впечатление, че професора смѣташе това за своя най-главна цель въ речѣта си.

Казахъ ми, че бюджета на тая църква билъ петстотинъ хиляди долари и че пастирътъ — Д-ръ Стовъ, получавалъ осемнадесетъ хиляди долара годишно и безплатна квартира съ такива удобства, за които у насъ нѣма и понятие, още и два месеца лѣтна ваканция. Пастирътъ е тѣй високо издигнатъ, щото е станалъ недостъпенъ за обикновенитѣ членове на църквата. Богатата българка — С., членъ на тая църква, несдържано ми се похвали веднажъ, че д-ръ Стовъ благоволилъ да ѝ даде среща за петъ минути. Това бѣше необикновено щастие, но азъ, за голѣмо съжаление, не можахъ да го изпитамъ, когато ме представиха на тоя високо държанъ пастиръ.

Богатото паство щедро плаща, но иска и да му се угажда. Миналата есенъ д-ръ Стовъ и съпругата му бидоха изпратени на околосвѣтско пжтешествие на църковни разности. Това биде направено съ огледъ да си почине пастирътъ и да внесе отпосле нови забавни елементи въ проповѣдитѣ си.

Професорътъ най-после свърши съ такава сполучлива шегъ, щото оглушителенъ смѣхъ и бурно ржкоплѣскане процепиха църковнитѣ сводове. Дамитѣ се разотидоха весели и доволни.

И азъ станяхъ, обърнахъ се да си вървя. Очитѣ ми попаднаха въ една картина на стената, що е била задъ мене. Войникъ — доброволецъ — хваналъ подъ ржка своята sweet-heart (любовница). Задъ двамата Христосъ, бѣлооблеченъ и въ сияние, малко издигнатъ, благославя войника, че е тръгналъ на война срещу варваритѣ германци . . .

Господи! — рекохъ си: — какво недоразумение!

Б. Р. Нека протестантскитѣ проповѣдникъ Ал. Георгиевъ, който нарича нашето църковно богослужение езическо, си вземе добра бележка отъ тия редове. Време е и той да започне да размива свойтѣ „богомолци“, ако до сега не е правилъ това.

Евреитѣ къмъ Христа.

Единъ отъ многото признаци за приближаващото второ идване на Христа ще бжде и прибирането на евреитѣ въ Палестина (Лука 21: 24).

Виждаме, че и това наставка. Следъ голѣмата война Иерусалимъ бѣ освободенъ отъ властѣта на нехристиянскитѣ му владетели (турцитѣ). Владеятъ го (като протекторатъ) англичанитѣ. Но заселватъ тамъ евреи отъ цѣлъ свѣтъ. Особено за това специално се грижи ционистическата организация.

Всѣки месецъ срѣднѣ по 4,000 евреи напускатъ разни страни на свѣта и се заселватъ въ Палестина.

Пустинната земя се подобрява изкуствено. Милиони лози и дръвчета се засаждагъ. Строятъ се желѣзници, пжтища и канали. Построени сж фабрики, училища и университети. Презъ последнитѣ десетъ години джждоветѣ сж се удвоили. Сега въ Палестина има надъ 100 еврейски колонии, въ които се говори на стария еврейски езикъ, който постепенно се възстановява.

Но най-важното явление е че еврейството масово се интересува отъ Христа. Особно — еврейската младежъ. И вече около 200,000 евреи сж признали Исуса Христа за истински Месия и Спасителъ. Въ Полша има 30,000 повѣрвали евреи. Въ Русия до 60,000. Въ Маджарско — доста. Само въ Буда-Пеша има нѣколко хиляди. Въ Виена има 17,000 покрѣстени евреи.

Покръстенитѣ евреи си свикватъ вече и свои конференции. Презъ 1925 г. имаше такава въ Лондонъ. Помѣстихме тогава дописка въ „Пастирско дѣло“ отъ делегата на покрѣстенитѣ български евреи — Глюкманъ. Миналата година конференции имаше въ Буда-Пеша и Варшава, подъ председателството на Джонъ Мотъ.

Равина д-ръ Вайсъ отъ Нью-Йоркъ казва, че само въ Нью-Йоркъ 60,000 евреи и еврейки напуснали синагогата и се приселили къмъ течението „Християнска наука“. Въ Италия много ставатъ смѣсени бракове между евреи и християни.

(В. „Пастирско дѣло“)

Хроника.

Царски отговоръ. Г. окр. управителъ е получилъ отъ Негово Величество Царя, въ отговоръ на поздравленията, които му е поднесълъ по случай именния му день, следната телеграма.

Рашковъ—Шуменъ
Подадена на 18. V 1928 год. отъ Двореца—София.

Благодаря сърдечно Вамъ и на населението отъ окржга Ви за любезнитѣ приветствия и добритѣ чувства, които ми изказвате по случай именния ми день — Царѣтъ

Св. Синодъ е предписалъ на Митрополитѣ да допуснатъ отъ 1-й юни адвокатитѣ въ духовнитѣ сждилища. Ше се допуснатъ ония адвокати, които сж отъ източно-православно вѣроизповѣдание, не сж осждени отъ духовенъ сждъ съ влѣзло въ законна сила решение за вѣроотстъпничество, богоухулство, еретичество, разколъ или незаконно брачно съжителство, не сж по разведени отъ 30 години и не сж разведени по своя вина поради нарушения светостѣта на брака.

Въ м-вото на Народното просвещение се е получило следното писмо на двадесетъ ученици отъ първоначалното училище въ общината Кюрсландани, околия Бекешъ, Унгария, по случай голѣмото земетресение.

„Катастрофата, която сполетѣ вашето хубаво отечество, причини

голѣма тжга въ нашитѣ сърца.

Нашиятъ детски умъ не може добре да схване размѣра на катастрофата, но нашиятъ учителъ ни я обясни много добре.

Ние разбираме, че българскитѣ деца сж много натлжжени и ние имъ съчувстваме, като се надѣваме, че тѣзи наши съчувствия ще облекчатъ тѣхнитѣ страдания.

Ние сме братя, на българскитѣ деца, тѣй като, следъ войната, разбрахме, какво значи да бжде въ трауръ отечеството.

Прочие, братя, потянали въ скръбъ, братя съ еднаква сждбъ, приемерте нашитѣ състрадания.

Ние молимъ Бога да попречи и други катастрофи и да ви запази отъ нови нещастия.

Населението отъ нашата община „Кюрсландани“, околия „Бекешъ“ се състои отъ бедни земледѣлци, но при все това нашитѣ родители ще ви помогнатъ. Тѣ събиратъ мощи, които ще изпратятъ на опредѣленото мѣсто, отъ кждето Ви ги препратятъ.

Ние, ученицитѣ отъ V и VI класове на първоначалното училище, ви изпращаме настоящето писмо, което вѣрваме, че ще го преведатъ и ще ви го съобщатъ и изразятъ то въ него наше състрадания и пресуши вашитѣ сълзи.“

Отъ дълго време въ с. Бейкеръ Провадникъ, не вальѣ джжде, затова селянитѣ решихи да отсжжатъ молебень и никой презъ денъ не работилъ. Ив. Сеферовъ обаче, направилъ изключение. Тѣ изпратилъ слугата си Колю Стовъ да оре на нивата. Случилоралото да се чули при орането да нарани единия воль.

Като искалъ да се оправдае, черѣта слугата казалъ, че „и го подѣ кайлъ не станалъ“ да се боти въ този денъ.

Това нервирало силно господѣ и той грабналъ дърво и започналъ да бие слугата си. Въ положенна самозащита слугата извадилъ ножъ и наранилъ на нѣколко мѣта своя господаръ. Наранилъ и ба му, която се джпритекла въ мощъ на зетѣ си.

Ив. Сеферовъ починалъ отъ нитѣ си, а убиецѣтъ се предѣлъ полицията.

Ето какъ единъ „храбрѣтъ“ мжжъ каквито сж мнозина други, кои обичатъ да се присмиватъ на оное, що се молятъ Богу, като рекохъ да се присмѣ на „суевѣрие“ на сселянитѣ си, „случайно“ билъ резултатъ — погубилъ себе. Богъ поругаемъ не бива. Не вайте съ Бога! Винаги отстъпвай и се носете съ благоговѣние въ ония хора, които се молятъ, които могатъ да се молятъ.

Излишното за пострадали

Подъ това заглавие въ бр. 181 на „Църковенъ вестникъ“ е помѣтена хубава статия, която свѣтъ и моли да дадемъ излишното пострадалигъ. Първомъ трѣбва се смиримъ. „Смирение е нехитро, за да помогнемъ на пострадалигъ и на себе си. Смирение е необходимо, за да бжде снѣна отъ пострадалигъ дадени

имъ помощъ и да си помогнатъ сами. Смирение буди, а не зашава свободнитѣ творчески и у човѣка, то подкрепя волята и просвѣтлява съзнанието.“ „Смирение ще роди най-ценнитѣ жтви, които трѣбва да направятъ всички бжлгари, за да облекчатъ страданията на своитѣ пострадалигъ.“ „Православниятъ бжринъ може и трѣбва да даде излишното за своя нуждая — днесъ братъ.“ Преди всѣ — да даде своитѣ скжпоцности. Тѣ сж излишни.“

Слѣ скжпоценноститѣ иде модатѣ, трѣбва да бжде принесена жертва на пострадалигъ.“ „Ние сме все нови и нови излишни и щѣ, на които служимъ, съ ко не искаме да се раздѣлимъ. Сѣ посоченитѣ, ако бждатъ пожервани, сж достатъчни, за да излятъ всички сълзи, и да се обчатъ всички страдания.“

Колко вѣрни сж тия думи! Дѣ вслушаме! Да послушаме!